

значителни води, а сега едвамъ шурти рѣкичка. Дѣсниятъ брѣгъ „мъртвина“ (обърнатъ на северъ) е високъ и открива бѣлъ пѣсѣчникъ, по който сълзи вода, Лѣвиятъ брѣгъ „Лице“ (обърнатъ на югъ) е разлѣтъ и открива мѣстности „Бабкитѣ“ (Локвитѣ) и „Ровине“. Това сж не голѣми поройни долчета.

„Ровинето“ разголва пакъ златно-жълти лески, като ония при „Ямитѣ“. Надъ тѣзи две мѣстности се разкриватъ обширнитѣ „Парасини“. Тукъ сж били нѣкога безкрайни лозя, които филоксерата е опустошила, И затова лозята сж били „парясани“. Редятъ се развалини отъ многовѣковни изби. По „Парасинитѣ“ сж отгледвали лозя даже балканскитѣ села до Горни Ломъ и Чупрене И се е търгувало съ вино прѣко Балкана въ Софийско. Тукъ е ималъ лозя и голѣма винарска изба сжщо бегътъ отъ Върбовчець, — за търговия, разбира се.

Пжтътъ за Ружинци върви по рѣчния долъ. Тоя долъ все по се разширява и извежда къмъ самото пазарище на „голѣмото село“. Ружинци има 200 кжци, снизани по дветѣ страни на широка „пазарна“ улица. Селото е било нѣкога по дѣсниятъ брѣгъ на рѣката. Тоя брѣгъ е много високъ (до 60 м. отсѣчена яръ) и, значи, селото е било скрито отъ „джадето“ (шосе). Но промѣнили се времената, робитѣ прогледали и въ Ружинци се намѣрили досетливи хора, които премѣстили селото въ широката котловина тукъ, на лѣво отъ рѣката И ето, Ружинци е сега на пжтъ да се превърне на паланка: цѣлата източна